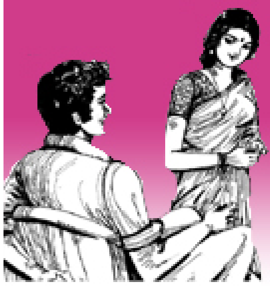

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

సరోజని ఆలోచిస్తూ వంట చేస్తోంది.

నిజానికి వంటేం కాదు.

ఏదో ఆకలి ఆగనప్పుడు ఏదో ఇంత ఉడకేసుకుని తినడం. రుచీ పచీ అంటూ ఏమీ ఉండదు. మనసుకేదీ నచ్చదు.

బ్రతకాలని ఉండదు. చావురాదు.

ఈ దొంగసచ్చినోళ్ళంతా ఆత్మహత్య మహాపాపం అంటారు.

బ్రతికి ఉండి ఈ నరకం అనుభవించడం కన్నా పాపం మరొకటి ఉంటుందా!

అసలే ఇంట్లో ఉండెళ్ళిన దొంగ సచ్చినోణ్ణనాలి. ఎందుకంత అపురూపంగా తనని ప్రేమించడం.

తనకి మరో ప్రపంచం లేకుండా చేయడం.

ఇప్పుడేమో అర్ధాంతరంగా పోయాడు - తనని దిక్కులేనిదాన్ని చేసి.

అసలీ అతుక్కుపోవడాలేంటి. మధ్యలో వచ్చి మధ్యలో వెళ్ళిపోయే మాయదారి మొగుడికోసం తను చచ్చిపోయినట్లుగా బతకడం ఏంటి?

వెంటనే వెనక వీధిలో వెంకటలక్ష్మి గుర్తొచ్చింది.

వెంకటలక్ష్మి మొగుడు లక్ష్మీనారాయణ మున్సిపల్ ఆఫీసులో అటెండరు.

వెధవ! రోజూ తాగి అర్ధరాత్రి కొంప చేరి ఏదో కారణం పెట్టుకుని వెంకటలక్ష్మిని చితకబాదుతుండేవాడు. పిల్లలు ఒకటే గోలగా ఏడ్పులు.

పెరటి గోడమీద నుండి ఆ ఆక్రందనలు వినలేక చిన్న స్టూలు వేసుకుని లక్ష్మీనారాయణని ఎడాపెడా తిట్టేది తను.

"నా పెళ్ళాం నా ఇష్టం" అనేవాడు లక్ష్మీనారాయణ ముద్ద ముద్దగా.

తను భరించలేక ఒక రాయి తీసి సూటిగా వాడి మొహానికి తగిలేట్లు కొట్టింది. దెబ్బకి నెత్తికి చిల్లుపడి బొటబొటా రక్తం కారింది.

దెబ్బకి తాగిన మందు దిగి 'రక్తం, రక్తం' అంటూ పెడబొబ్బలు పెట్టేడు.

ఇంతసేపు పెట్టిన రాగాలు మాని "అయ్యో! అయ్యో! అలా కొడ్తారాండీ!" అంటూ చెంగు చింపి మొగుడికి కట్టుకట్టి పతివ్రతగా మారిపోయింది వెంకటలక్ష్మి.

"ఏంటమ్మా, అన్నీ నీకే కావాలి" అని కాస్త విసుక్కుని లక్ష్మీనారాయణని డాక్టరు దగ్గరకి తీసుకెళ్ళి కట్టు కట్టించుకొచ్చాడు కనకారావు.

ఆ మర్నాడు అసలు చోద్యం ప్రారంభమైంది.

అలవాటుగా వీధరుగెక్కి కూర్చుంది తను.

"ఏంటి సరోజనీ, రాత్రి లక్ష్మీనారాయణని రాయిచ్చుక్కొట్టేవంట!"

"అవును టైముకి గునపం దొరకలేదు. లేకపోతే అదే విసిరేద్దును వెధవ మీదికి. చచ్చేవాడు" అంది తను.

"అయ్యో! అయ్యో! మొగుడూ పెళ్ళాలన్నాక ఏదో కిందా మీదా పడతారు. తెల్లారి కలిసిపోతారు" అన్నాడు ఆచారి.

తనతనివైపు తేరిపార చూసి "కిందా మీదా పడటం కాదు - దాన్ని చావగొడుతున్నాడు. జీతమంతా తాగుడికి తగలేసి తిండిలేకుండా పెళ్ళాం పిల్లల్ని మాడుస్తున్నాడు. రోజూ ఆ భాగోతం వినలేక పోతున్నాం" అంది తను.

"అయినానూ! వాడి పెళ్ళాం .. వాడిష్టం. మనం మధ్యలో కెళ్ళకూడదు" అంది ఆచారి పెళ్ళాం అలివేలు చేతులు తిప్పి అభినయిస్తూ.

"ఓహో! ఆచారి రాత్రికి ఒకసారి ఈవిడ బుర్ర బద్దలు కొట్టు. నాకు చూడాలనుంది" అంది కొంగులో బఠాణీలు నోట్లో వేసుకుంటూ.

"అయ్యో! పదండి, ఈవిడతో.. మాట్లాడటం.." అంటూ చెంపలేసుకుంది అలివేలు.

"మెల్లిగా నడు. పడ్తావ్. ఆచారసలే అర్భకుడు. నిన్ను మోసుకెళ్ళలేడు పాపం!" అంటూ పకపకా నవ్వింది తను.

"ఏంటే, ఆవిడ నానా తిట్లు తిడుతూ వెళ్తోంది.. ఎందుకు నీకిదంతా?" అంటూ రంగ ప్రవేశం చేసింది రామలక్ష్మి.

"లేకపోతే.. వాడి పెళ్ళాం వాడిష్టమంట. అది మనిషి కాదా! వాడు తన్నడానికీ.. ఇది ఏడ్వటానికీ పుట్టేరా! ఏం మాట్లాడతారే జనం! పె..ద్ద ధర్మం కనుక్కున్నట్లు."

"ఏదో ... చిన్నప్పటి నుండి అలానేగా నూరిపోస్తారు మరి."

"ఆఁ! నూరిపోస్తారు.. మన బుర్రలేవయ్యేయి.. అన్నం పెట్టి ఆదరించడానిక్కాదు మొగుడు... తన్నడానికి.. చంపడానికి. పైగా వాడిష్టమట. చీపురు తీసి వాయించక."

ఆ సంవత్సరమే లంగ్స్ తినేసాయని పుటుక్కుమ్మన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

ఏదో నలుగురికోసం అన్నట్లు రాగాలు తీసి తాళి తెంపుకుంది వెంకటలక్ష్మి.

వెంట వెంటనే అటెండరు ఉద్యోగంతో పాటు పెన్షను.. గ్రాట్యుటీ గాడిదగుడ్డూ అంటూ వచ్చి వెంకటలక్ష్మి ఒళ్ళో పడ్డాయి.

మనిషి మూడు నెలల్లో మారిపోయి లావయి రంగు తేలింది. వంటిమీదకి మంచి చీరలు వచ్చిపడ్డాయి. భుజానికి పర్సు, కళ్ళల్లో మెరుపు, పిల్లలకి చదువులు.. అసలు వెంకటలక్ష్మి నిప్పుడెవరూ గుర్తుపట్టలేరు.

"బాగున్నావే వెంకటీ! నీ బాబొక మంచి పని చేసి చచ్చేడే! గవర్నమెంటు ఉద్యోగం చేసేవాడికిచ్చి కట్టబెట్టాడు. ఇప్పుడు చూడు. ఎంత ఒడ్డున పడ్డావో!" అంది తను.

వెంకటలక్ష్మి నవ్వి "అవునండి సరోజనీగారూ!" అంది.

అదంతా గుర్తు చేసుకుంటూ పప్పులుసుకి పోపు పెడుతుంటే.. వెనక నీడలా అనిపించి ఉలిక్కిపడి చూసింది సరోజని.

వెనక సుబ్బారావు.. పళ్ళికిలిస్తూ.

సరోజనికి నిలువెల్లా మండిపోయింది.

"ఇక్కడిదాకా ఎందుకొచ్చేవ్. ఏం పని?" అంది గట్టిగా.

"అరవకు సరోజనీ! పోపు వాసనకి గుమ్మెత్తి వచ్చాను" అన్నాడు సుబ్బారావు నిబ్బరంగా.

సరోజనికి వాడి బుద్ధి అర్థమైంది.

రాత్రి, గుడిలోనే వాడి చూపులు తేడాగా ఉన్నాయి.

"సరే, రుచి చూస్తావా?"

"చూపిస్తే చూడనా?" చొరవ తీసుకోవాలని ముందుకి జరిగేడు సుబ్బారావు.

అదే అదనుగా వేడి వేడి పప్పులుసు వాడి అరచెయ్యి లాగి గరిటెడు పోసింది సరోజని.

దెబ్బకి పెడబొబ్బలు పెట్టబోయి బాధని దిగమింగేడు సుబ్బారావు" చచ్చేను బాబోయ్" అని కీచుగా అరుస్తూ.

"ఏం పాపం! రుచి చూస్తానన్నావుగా?"

"మరీ మోటు సరసం! నీది సరోజని!" అని అక్కడే ఉన్న నీళ్ళలో చెయ్యి పెట్టబోయేడు సుబ్బారావు సిగ్గులేకుండా.

సరోజని గరిటె గట్టిగా ఊపుతూ "ముందు బయటకి నడు" అంది గద్దిస్తూ.

సుబ్బారావు గబగబా హాల్లోకి నడుస్తూనే "నా దగ్గర అప్పు తీసుకున్నావు గుర్తుందా?" అన్నాడు అక్కసుగా.

"ఊరికే ఇచ్చావా, ఇల్లు తాకట్టు పెట్టుకుని వడ్డీకి ఇచ్చావు. అంత మాత్రాన గజ్జికుక్కలా కొంపలో జొరబడతావా! నిన్ను రమ్మని పిలిచేనా నేను?" అంది సరోజని.

"సరే! చూస్తా!" అంటూ బయటకి నడిచేడు సుబ్బారావు.

వాడెళ్ళగానే చెప్పలేని ఏడుపొచ్చింది సరోజనికి - అదీ మొదటిసారి.

గోడకి జేరబడి కూలబడి వెక్కెక్కి ఏడ్చింది చాలాసేపు.

గోడకి వేలాడుతున్న కనకారావు వైపు చూసింది బేలగా.

"ఏంరా పోతూ పోతూ నా ధైర్యాన్ని కూడా తీసుకుపోయేవా..? నువ్వుండగా నా కాలిగోరుకూడా చూడ్డానికి ధైర్యం లేని ఈ కాగితాలేరుకునే కంపు వెధవ వంటగదిదాకా వచ్చేసాడు" అనుకుంది బాధగా.

"ఏంటే ఆ సుబ్బిగాడు పొద్దున్నే వచ్చిపోతున్నాడు" అంటూ గ్లాసు పట్టుకొనొచ్చింది రామలక్ష్మి.

"వాడూ.. నీలాగే.. ఒక గ్లాసు కందిపప్పుందా.. అని వచ్చాడు" అంది సరోజని తేరుకుని మామూలుగా ఉండటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

రామలక్ష్మి పకపకా నవ్వి "ఇచ్చేవా.. మరి?" అంది.

"ఇవ్వకపోతే ఎలా.. ఇచ్చే పంపేను. నీకేం కావాలో ఏడు" అంది.

"పంచదార" అంది రామలక్ష్మి కొంచెం సిగ్గుపడుతూ.

"నీ సిగ్గు చివిడినట్లే ఉంది. ఆ గ్లాసిటు తగలెట్టు" అంటూ ఊడిన జుట్టు ముడేసుకుని పైకి లేచింది సరోజని.

"ఈ నెల్లో ఇది మూడోసారి! ఫస్టుకంతా ఇచ్చేస్తా" నసుగుతున్నట్లుగా అంది రామలక్ష్మి.

పంచదార గ్లాసులో పోస్తూ "ఈ నెలకి మూడోదేలే. అంతకు ముందు నెలలు? నువ్విచ్చేది నేను పుచ్చుకునేదీ లేదు గాని పట్టుకెళ్ళు" అంది సరోజని.

రామలక్ష్మి గ్లాసందుకుని "అక్కా, వాణ్ణి ఇంటికి రానివ్వకు. బావున్నప్పుడయితే.. ఆ సంగతి వేరు!" అంది సలహా ఇస్తున్నట్లుగా.

సరోజనికి ఏదో అనాలని ఉన్నా ఏమీ అనలేక పోయింది.

"ఊ!" అంది నీరసంగా.

రామలక్ష్మి వెళ్తుంటే మళ్ళీ ఏదో దిగులావరించినట్లయింది సరోజనికి.

అలానే గోడకి జేరబడి కూర్చుంది శూన్యంలోకి చూస్తూ.

"హలో!"

బస్టాండ్‌లో నిలబడ్డ హేమంత్ గొంతు గుర్తుపట్టి పక్కకి చూశాడు. స్కూటీ ఆపి ఒక కాలుక్రింద పెట్టి చిలిపిగా చూస్తూన్న వరూధిన్ని చూసి అతని కళ్ళు మెరిసేయి.

కాపర్ సల్ఫేట్ కలర్ బాతిక్ ప్రింట్ చేసిన కాటన్ డ్రెస్సులో ఆమె చాలా ఆకర్షణీయంగా ఉంది.

"ఎక్కడికి?"

"హాస్పిటల్‌కే" చిలిపిగా నవ్వింది.

"ఈసారెవర్ని జాయిన్ చేస్తున్నారు?" వెటకారంగా అడిగేడు.

"మిమ్మల్నే!" పకపకా నవ్వింది వరూధిని.

"నాకేం బాగానే ఉన్నాను."

"అని మీరనుకుంటే ఎలా? "

"నేను రాను" బస్టాండులో తమ ఆఫీస్ స్టాఫ్ తమిద్దరి సంభాషణ వింటున్నారనే సందేహంతో మెల్లిగా అన్నాడు హేమంత్.

"మీరు రాకపోతే.. ఆ బట్టతల భానుమూర్తినెక్కించుకుంటాను" అంది వరూధిని మొండిగా.

అతనెవరో నిజంగానే సిన్సియర్‌గా ముందుకొచ్చి.. "నాకిస్తారా లిఫ్ట్?" అనడిగాడు.

వరూధిని అంతపనీ చేసేరకం అని కంగారు పడి వెంటనే స్కూటీ ఎక్కేసాడు.

వరూధిని పకపకా నవ్వి "బేడ్‌లక్ బాబాయ్‌గారూ! బెటర్‌లక్ నెక్స్ట్ టైమ్!" అంటూ స్కూటీ స్టార్ట్ చేసింది.

"మీకసలు భయమనేదే లేదా?" హేమంత్ ఆశ్చర్యంగా అడిగేడు.

వరూధిని చిన్నగా నవ్వింది.

"భయం? దాని సంగతి టాంక్‌బండ్ మీద కూర్చున్నాక చర్చించుకుందాం!" అంది.

స్కూటీ టాంక్ బండ్ మీదకి చేరింది.

ఇద్దరూ ఒక బెంచీ మీద కూర్చున్నాక పల్లీలు కొన్నది వరూధిని.

"ఇదేనా హాస్పిటల్?" అనడిగేడు హేమంత్.

"ఈ రోజుకిదే!" కొన్ని పల్లీలు అతనికి షేర్ చేస్తూ నవ్వింది వరూధిని.

హేమంత్ సందేహంగా చూస్తూ "మీతో స్నేహం బాగుంది కాని.. మీ ఏటిట్యూడే అర్థం కావడం లేదు. మీకు చాలా ధైర్యం. బాగా డబ్బులో భయం లేకుండా పెరిగినట్లున్నారు?"

వరూధిని అతని వైపు సాలోచనగా చూసింది.

"డబ్బుంటే భయముండదా? అసలు భయందేనికి ఏం తప్పు చేసేనని?"

ఆవిడ సూటి ప్రశ్నకి జవాబు తోచక నీళ్ళు నమిలేడు హేమంత్.

"అంటే.. అబ్బాయితో ఇలా బాహాటంగా స్నేహం..?!"

"ఏం మీకు బాగాలేదా?"

"బాగుంది కాని.."

"బాగుంది కాని భయం! మీ మగాళ్ళంతే నండి. అన్నీ చాటుమాటుగా కావాలి. ఎక్కడి జీవితం అక్కడ పదిలంగా ఉండాలి. పేరు, గౌరవం చెడకూడదు. కానీ ఆడవాళ్ళలా కాదు. మనసుకి నచ్చితే ఈ ప్రపంచమంతా దండెత్తి వచ్చినా వెనుకాడరు. అసలు ధీరోధాత్తలు, సింగినాదం అంటూ మగవాళ్ళు బడాయిగా టైటిల్స్ తగిలించుకున్నారు గాని స్త్రీలే మానసిక ధారుఢ్యం కలవాళ్ళు!"

ఆమె మాటలకి చేతులు జోడించేడు హేమంత్.

"ఈ లెక్చర్ వినిపించడానికా ఇక్కడిదాకా తీసుకొచ్చేరు నన్ను?"

వరూధిని అతని వంక సూటిగా చూస్తూ "అమ్మాయిలు అమ్మాయిలతోనే స్నేహం చేయాలా?" అనడిగింది.

"అనికాదు" నసిగేడు హేమంత్.

వరూధిని స్వరున లేచి నిలబడి "పదండి. మిమ్మల్ని అబ్బాయిల గుంపులో వదిలేస్తాను" అంది.

"నో నో!" గబుక్కున ఆమె చెయ్యిపట్టుకుని లాగేడు హేమంత్.

అది అతనికి తెలియకుండా జరిగిన చర్య.

వరూధిని కూడ అతనివైపదోలా చూసి కూర్చుంది.

ఆ తర్వాత నిదానంగా ఆకాశంలో అస్తమిస్తున్న సూర్యుణ్ణి చూస్తూ "నిజమే హేమ్! మీరడిగిన ప్రశ్నలో ఏమీ తప్పులేదు. కానీ.. నాకు మీతో మాట్లాడుతుంటే.. చాలా బాగుంటుంది. మనసుకేదో నచ్చింది మీలో ఉంది. మీతో షేర్ చేయడం బాగుంటుంది. ఒక్కొక్కరితో ఒక్కొక్కరికి స్నేహం కుదురుతుంది. అంతే. వాటికి పెద్ద రీజనింగ్ ఉండదు. ఆ టైము.. పరిస్తితి ఏదో మరి!" అంది గంభీరంగా.

హేమంత్ ఆమె మాటలకి లోలోపల ఉబ్బి తబ్బిబ్బయ్యేడు. ఒక్కసారే గజారోహణ చేసినంత పనయ్యిందతనికి.

"కాని.. ఆ రమేష్ బాబు మీరు నాగురించి వస్తున్నారని చాలా ఫీలవుతున్నాడు. "

"అవును... వాడు ఏడవాలనే వస్తున్నాను!"

వరూధిని మాటలకి ఉలిక్కిపడ్డాడు హేమంత్. అంటే "తనకోసం కాదన్నమాట!" అతనికి ఏనుగు మీద నుండి నిర్దయగా క్రిందకి తోసేసినట్లనిపించింది.

వరూధిని అదేం గమనించలేదు.

రమేష్‌బాబు పేరు చెప్పినప్పుడు ఆమె అదోలా మారిపోవడం హేమంత్ మొదటినుండి గమనిస్తూనే ఉన్నాడు.

అదే సమయానికి రోడ్డుకవతల వైపు ఒక కారు ఆగి ఉందని.. అందులోంచి రమేష్‌బాబు వాళ్ళిద్దర్నీ గమనిస్తున్నాడని వాళ్ళిద్దరికీ తెలియదు.

హేమంత్ డ్రాకి తాళం వేస్తుండగానే ఒక బాగ్ తీసుకుని "ఈ రోజు నువ్వు నాతో వస్తున్నావ్" అన్నాడు రమేష్ బాబు హేమంత్ సీటు దగ్గరకొచ్చి.

"కాని.. సర్!"

"కానీలేదు.. గీనీలేదు. ఫాలోమీ" అన్నాడు రమేష్ ముందుకి నడుస్తూ.

గత్యంతరం లేక అతన్ని అనుసరించేడు హేమంత్.

ఇద్దరూ కారులో అతనుంటున్న లాడ్జికి చేరారు.

అదో థర్డ్ క్లాసు లాడ్జి.

అక్కడ కూర్చోవాలంటేనే కంపరంగా అనిపించింది చుట్టూ చూస్తూ అస్థిమితంగా కూర్చున్నాడు హేమంత్.

"సరే! మీరిక్కడ..?"

"ఒక నెల నుండి ఉంటున్నాను. నా పెళ్ళాం తరిమేసింది. తెలిసే అడుగుతున్నావ్ కదూ?"

రమేష్ బాగ్ లోంచి విస్కీ బాటిల్, గ్లాసులు తీసి ముందు వంపుతూ అన్నాడు.

"నేను డ్రింక్ చేయను"

"ఇదేం కరిచేయదులే. ఈ ఒక్కరోజుకి నాకు కంపెనీ ఇవ్వు" అన్నాడు ఛీర్స్ చెప్పి తాగుతూ.

హేమంత్ గ్లాసు పట్టుకుని గుండ్రంగా తిప్పుతూ కూర్చున్నాడు.

"ఆ వరూధినితో నీ స్నేహం మూడుపువ్వులూ ఆరుకాయల్లా ఉందనుకుంటాను"

హేమంత్‌కి అర్ధమైంది - అతనేం మాట్లాడాలని తీసుకొచ్చేడో!

మౌనంగా చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

"నీకు తెలుసోలేదో.. దానికి పెళ్ళయింది. ఒక కూతురు కూడా ఉంది. మొగుడొదిలేసేడు."

నెత్తిన బాంబు పడ్డట్లయింది హేమంత్‌కి.

అసలే మాత్రం ఊహించని ఆ విషయాల్ని అతని మనసు జీర్ణించుకోలేక పోయింది.

వెంటనే మొదటిసారని కూడా మరచిపోయి గ్లాసులోని మందు గడగడా తాగేసేడు.

మొదటిసారేమో మందు నెత్తికెక్కిపోయింది.. ఒక పెను విషాదంలా.

ఏడుపు వెక్కెక్కి వచ్చింది.

నిజంగానే ఏడ్చేసేడు హేమంత్.

"నిన్ను బాగా డిసీవ్ చేసింది కదూ! అదంతే! నన్ను కూడా పెళ్ళిచేసుకోమని.. చాలా వత్తిడి చేసింది. పెళ్ళాం బిడ్డల్ని అన్యాయం చేసి."

హేమంత్ మాట్లాడలేదు.

అదే అదనుగా మరో గ్లాసందించేడు రమేష్.

హేమంత్ కిక్కురుమనకుండా తాగేసాడు.

రమేష్ మనసు శాంతించింది.

ఏమ్మాత్రం స్పృహలేని హేమంత్‌ని చిన్నగా కారెక్కించి స్వయంగా అతని రూమ్‌లో పడుకోబెట్టి తలుపు దగ్గరకేసి లాడ్జి మొహం పట్టేడు ఒక రకమైన సంతోషంతో.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments